

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Radana Malíka v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovy nábřeží 34, Ostrava, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 28. 6. 2016, čj. 65 A 38/2016-23, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 8. 9. 2016, čj. 65 A 69/2016-18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se podáním označeným jako „*správní žaloba*“ domáhal u Krajského soudu v Ostravě zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2016 specifikovaného v záhlaví. Napadeným usnesením krajský odmítl žalobcovu žalobu proti usnesení vydanému opět Krajským soudem v Ostravě pod. sp. zn. 65 A 49/2015-47.

[2] Krajský soud podaný návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu nedostatku pravomoci odmítl. Rozhodnutí soudu při výkonu soudnictví je vyloučeno z přezkumu krajským soudem v rámci správního soudnictví, neboť se nejedná o výkon veřejné správy dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost.

[4] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřuje proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je zdejšímu soudu známo z jeho činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (srov. např. řízení vedená u tohoto soudu pod sp. zn. 1 As 61/2016, 1 As 55/2016, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 atd.). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby

usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, čj. 2 As 162/2014-42, „z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“ Příhodně charakterizoval tento stav zdejší soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, čj. 1 As 5/2015-36: „z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.

[5] V nynější věci stěžovatel znovu brojí kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu“ podanou opět proti usnesení tohoto krajského soudu. Přestože je kasační stížnost formálně přípustná, s ohledem na okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), nelze považovat podání kasační stížnosti za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené“ (srov. k tomu též usnesení NSS ze dne 13. 11. 2014, čj. 10 As 226/2014-16).

[6] Z výše uvedených důvodů soud kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. (shodně též cit. usnesení NSS čj. 10 As 226/2014-16). V souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil Nejvyšší správní soud k provedení dalších procesních úkonů, tj. stěžovatele nevyzýval k zaplacení soudního poplatku, ani k doložení zastoupení advokátem.

[7] S ohledem na nepřipustnost podaného návrhu se Nejvyšší správní soud nezbyval namítanou podjatostí soudců krajského soudu ani podnětem k zahájení kárného řízení.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu